

visko, vysloviv, že stěžovatel vykonal na osobě P-ové násilí tím, že za uvedeného stavu věci vůči ní prohlásil, že se musí vystěhovati, že byt patří od nynějška Tomáši K-ovi, neboť tímto jednáním byla volnost vůle P-ové svobodně se rozhodovati a jednati omezena. Soud prvě stolice sáledal dále právem ve shora uvedené vyhrůžce, jíž užil obžalovaný Josef K. vůči Janu H-ovi, násilí, vykonané na domácí osobě P-ové a posoudil věc správně, vysloviv v rozsudku právní názor, že, ježto všichni obžalovaní jednali ve společném zlém úmyslu, musí též všichni odpovídati za celý výsledek jednání. Po subjektivní stránce vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu rušení domácího pokoje podle §u 83 tr. zák., by vniknutí do domu nebo příbytku se stalo v úmyslu, vykonalí tam na osobě nebo věcech násilí. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaní vešli do bytu P-ové, jež byla před tím opětně dána na jevo, že nehodí být uvolniti, za tím účelem, by její byt svémocně zabrali pro Tomáše K-e. Zjištění zlého úmyslu, jehož je tu třeba, dochází v uvedených skutkových předpokladech rozsudku zřejmého výrazu. Je proto zmateční stížnost v tomto směru bezdůvodna pokud se týče nepřipustna, snaží-li se brojiti proti věcné opodstatněnosti rozsudku v tomto směru (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem podle zákona neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2266.

Čís. 2266.

Pojem »vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) jest naplněn, dotklo-li se násilí vrchnostenské osoby buď přímo (úder, odstrčení), neb aspoň nepřímo (tahání se o věc). Nevyžaduje se, by osoba ta se pokusila odpor přemoci použitím protinásilí, ani, by sama byla přemožena; stačí takový odpor pachatelův, který by musela přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provéstí.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1926, Zm II 419/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 17. července 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) dovozuje zmateční stížnost, že objektivní skutková podstata zločinu podle §u 81 tr. zák. by byla splněna teprve tenkrát, kdyby byl býval finanční orgán důvodně nucen použití proti násilí obžalované protinásilí. Poněvadž toho nebylo třeba a k dalšímu násilnému jednání ze žádné strany nedošlo, neodpovídá prý jednání obžalované pojmu násilného vztažení ruky, nýbrž jeví se jako pouhý beztrestný trpný odpor. Také o subjektivní vině (úmyslu zmaření služební výkon) nemůže prý býti řeči u obžalované, uváží-li se, že již potom neutíkala, a že jí muselo býti zřejmo, že každý takový úmysl by byl marný. Avšak zmateční stížnost jest v onom směru neodůvodněna, v tomto není provedena po zákonu. Trestná činnost v §u 81 tr.

zák. náleží ve zprotivení se (činění odporu) osobě vrchnostenské, konající službu, násilím buď psychickým (nebezpečným vyhrožováním) nebo fyzickým — násilným vztažením ruky. »Vztažení ruky« nemíní se tu doslovně, nýbrž stačí, když se násilí dotklo samé osoby vrchnostenské buď přímo (úderem, odstrčením), neb aspoň nepřímo (tahání se o šat, hůl, pušku atd.). Nežádá se, by vrchnostenská osoba se pokusila, odpor přemoci, a za tím účelem použila protinásilí, rovněž jako není třeba, by sama byla přemožena, nýbrž stačí každý vážný odpor pachatelův, t. j. takový odpor, který by musela úřední osoba přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provést. Na tomto správném výkladu zákona stojí také rozhodnutí úř. sb. bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 3043 a Sb. n. s. tr. č. 547, na něž se zmateční stížnost odvolává.

V souzeném případě jest formálně bezvadně zjištěno, že obžalovaná, když se pokoušela přejíti s nevyčlenými vejci a máslem přes hranici do Pruska, byla zadržena finanční stráží, vyzvána, by šla na celní úřad, že však odepřela tak učiniti a prohlásila, že půjde dále do B. V.; že učinila pokus, jíti tím směrem, a když jí celní dozorce zastoupil cestu, že ho pravou rukou odstrčila na stranu, by si cestu uvolnila, a to tak prudce, že dozorce musel několik kroků ustoupiti stranou. Z tohoto zjištění je patrné, že se obžalovaná neomezila na pouhý trpný odpor (jak by tomu bylo, kdyby se na př. nehnula z místa, lehla si na zemi atd.), nýbrž že přímým násilím se zprotivila osobě vrchnostenské a činila jí takový odpor, že jí nezbývalo, než rozhodnouti se buď odpor obžalované násilím zlomiti, nebo upustiti od úředního výkonu. Rozhodli-li se vrchní finanční dozorce pro druhou možnost, nebylo tím odčiněno ani nijak dotčeno trestné jednání obžalované, kvalifikované podle §u 81 tr. zák. Že obžalovaná, činíc odpor násilím, jednala v úmyslu, by zmařila úřední výkon, totiž své předvedení na celní úřad, zjistil první soud formálně bezvadně. Pouhým popíráním tohoto úmyslu, jehož zjištění jest v ráci hmotněprávního zmatku neodporovatelným skutkovým zjištěním, neprovádí zmateční stížnost zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. po zákonu, takže k dotčným jejím vývodům nelze přihlížeti. Rovněž po zákonu neproveden jest zmatek čís. 10 §u 281 tr. ř., neboť zmateční stížnost, nedbajíc skutkových zjištění rozsudku, snaží se dovoditi, že obžalovaná se úřednímu orgánu nezprotivila, nýbrž že se vůči němu pouze neslušně chovala a že proto její jednání lze kvalifikovati nejvýše jako přestupek podle §u 312 tr. zák. Poněvadž rozsudečná skutková zjištění naplňují, jak vyplývá z hořejších úvah, objektivní i subjektivní skutkovou podstatu zločinu podle §u 81 tr. zák., není místa uvažovati o tom, zda dopustila se obžalovaná svým jednáním pouze přestupku, činu méně trestného, s jinou skutkovou podstatou. Bylo tudíž zmateční stížnost zavrhnouti dílem jako neodůvodněnou, dílem jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 2267.

»Opatřením odbytu (zašantročením)« (§ 185 tr. zák.) ukradené věci jest nejen hospodářské zužitkování (výměna za protihodnotu), nýbrž i jakákoliv činnost, umožňující neb usnadňující zužitkování (výměnu) věci.